

Ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (Κόνιτσα και Ι.Μ. Στομίου)

[Άγιοι Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη](#)

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστανταρος

Ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (Κόνιτσα και Ι.Μ. Στομίου)

“Τι είναι η Εκκλησία μας;” Ερωτούσε ένας άγιος. Και απαντούσε ο ίδιος: “Ένας πνευματικός λειμών όπου παράγεται ο ευλογημένος καρπός τής αγιότητας”!

Ναι, αυτή την μεγάλη αλήθεια όσον αφορά τον Γέροντα Παΐσιο, την αγιότητα δηλαδή του ανδρός, εφεξής δια της επισήμου πράξεως της αγιοκατατάξεώς του, θα την ζούμε ως ευλογημένη πραγματικότητα, ψάλλοντας και τονίζοντας στον λειτουργικό και όχι μόνον χώρο το “ Όσιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών ”!

Αλλά το να ομιλεί ή το να γράφει κανείς περί του Οσίου πατρός ημών Παΐσιου τού Αγιορείτου, δεν είναι και τόσο εύκολη υπόθεση, έστω κι αν έχουν τόσα γραφεί και οπωσδήποτε θα γραφούν, αφού θα συνεχίσει η παραγωγή των εκδόσεων του βίου, της πολιτείας αλλά και των λόγων τού μεγάλου αυτού Αγίου. Και δεν είναι εύκολο να μιλάει κανείς διότι είναι αδύνατον όσο κι αν έχει γνωρίσει έναν άγιο να αποτυπώσει όλες τις εκφάνσεις τής αγίας του ζωής. Ο κύριος όγκος των αγώνων του και της πολιτείας του παραμένει άγνωστος κατά κόσμον και γνωστός μόνο εις τον Θεόν ο οποίος είναι “ο ετάζων νεφρούς και καρδίας”.

Εάν τώρα ισχύει αυτό για τον κάθε άγιο, πόσο μάλλον ισχύει η αλήθεια αυτή για τον Όσιο Παΐσιο. Αστέρα πρώτου μεγέθους του νοητού στερεώματος, του οποίου η

ζωή συναποτελείται από πολλά κεφάλαια που το καθένα εξ' αυτών περιέχει την ιδιαιτέρα του αξία και απαυγάζει την μοναδική του χάρη.

Καλόν όμως θα είναι να σταθούμε έστω και για λίγο στο κεφάλαιο της Κονίτσης ώστε να δούμε κάποιες ιδιαίτερες στιγμές τού Οσίου οι οποίες από μικρό παιδί που ήταν σηματοδοτούν την όλη πορεία έως το μακάριον τέλος του. Και τούτο διότι, ναι μεν είδε το φως τής ημέρας στα ευλογημένα Φάρασα της Καππαδοκίας, αλλά βρέφος μόλις τεσσαράκοντα ημερών, ήλθε με όλη την προσφυγιά κατά τον μεγάλο εκείνο ξεριζωμό στην μητροπολιτική Ελλάδα και μεταφυτεύτηκε στην όμορφη Κόνιτσα. Στην κωμόπολη τότε, που συνδύαζε τόσες φυσικές ομορφιές, αλλά και τέτοια ιστορία αγώνων και αγιαστικής παραδόσεως από τα βάσανα της πονεμένης Ρωμιοσύνης. Μια δηλαδή κατάσταση που συνεχίστηκε αργότερα επί του αιμνήστου Σεβαστιανού. Του Εθνάρχου τού Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού και της μαρτυρικής Βορείου Ηπείρου και που συνεχίζει φυσικά έως των ημερών μας με τον διάδοχό του, Μητροπολίτη Ανδρέα.

Στην Κόνιτσα λοιπόν, ο όσιος Παΐσιος μεγάλωσε σωματικώς, αλλά ανδρώθηκε και πνευματικώς, δοθέντος ότι από μικρό παιδάκι φανέρωνε εις το περιβάλλον του την “σφραγίδα τής δωρεάς” που έλαβε κατά την ώρα του ιερού μυστηρίου του βαπτίσματος, από τον ανάδοχό του, όσιο Αρσένιο τον Καππαδόκη.

Συνομήλικοί του, και “προβεβηκότες τη ηλικία” σήμερα, αλλά και μικρότεροί του που τον έζησαν από κοντά, ομιλούν όχι απλώς με έκδηλη αγάπη και άκρα συγκίνηση περί του “οσίου φίλου τους”, αλλά αποκαλύπτουν με όλη τους την απλοϊκότητα θαυμαστά σημεία και γεγονότα που επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές περί της μεγάλης αγιότητας της πατερικής αυτής προσωπικότητας.

Εκείνο όμως που προξενεί ιδιαιτέρα συγκίνηση είναι το γεγονός τής πρώτης θεοφανείας που εβίωσε όταν, έφηβος ων άκουσε κάποια ημέρα έναν δήθεν μορφωμένο να ομιλεί περιφρονητικώς περί της πίστεως και να υποστηρίζει την ανόητη και ξεπεσμένη πλέον Δαρβίνειον θεωρία. Ο όσιος, γεμάτος θλίψη και με ταραχή στην καρδιά (όπως αργότερα αποκάλυψε), έφθασε στο εξωκλήσι τής Αγίας Βαρβάρας. Εκεί με δακρυσμένους τους οφθαλμούς ξέσπασε το παράπονό του. Και όπως και πάλι ο ίδιος τονίζει, μέσα στο ναό, τού εμφανίστηκε ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός, τον ευλόγησε και του ομίλησε! Εμπειρία όντως θαυμαστή και πρωτόγνωρη έως εκείνη τη στιγμή για τον έφηβο άγιο η οποία ως απαρχή σηματοδοτούσε τις ιδιαίτερες αποκαλύψεις τής χάριτος του Χριστού που θα ελάμβανε κατόπιν σε όλη του την ζωή.

Και μόνο αυτό το γεγονός φανερώνει την διάθεσή του αλλά και τις απαραίτητες προϋποθέσεις που υπήρχαν στην ύπαρξή του και βεβαίως προϊόντος του χρόνου

συστηματικώς δια βίου καλλιεργούσε.

Αλλ' ας περάσουμε τώρα στην Ιερά Μονή Στομίου, μια άγνωστη για τον πολύ κόσμο έως την εποχή εκείνη Μονή, η οποία λόγω του οσίου Παΐσιου κατέστη γνωστή σε όλο τον ορθόδοξο και όχι μόνο κόσμο.

Αλήθεια, τι να σημειώσει πρώτο κανείς και τι να αφήσει δεύτερο στο κεφάλαιο αυτό που ονομάζεται “όσιος Παΐσιος και Ιερά Μονή Στομίου”!

Τούτο μόνο υπογραμμίζουμε, ότι στο αγιασμένο φαράγγι τού Αώου ποταμού, ο όσιος, όπως και πάλι ο ίδιος ομολόγησε, γνώρισε άκρως αντίθετες καταστάσεις. Τόσο δηλ. τον πόλεμο του πειρασμού και το μίσος τού ανθρωποκτόνου που με τα ποικίλα όργανά του προσπαθούσε να τον φοβερήσει, βασανίσει και εκδιώξει από την παλαιστρα τής αγιότητας, όσο και τις ιδιαίτερες, επισκέψεις τής χάριτος και της θείας παρηγορίας. Τις μοναδικές ευλογίες με τις οποίες η αγάπη τού Ιησού, του απάλυνε τους πόνους και τους κόπους, συνάμα δε του πρόσθετε δυνάμεις και αγιασμόν άφθονον ώστε να συνεχίσει το δύσκολο μεν αλλά ευλογημένο και άκρως απαραίτητο, για την περιοχή της Κονίτσης αλλά και τον κόσμο όλο, έργο τής ιεράς προσευχής.

Στο Στόμιο ο όσιος εμαρτύρησε. Έδινε το αίμα, λαμβάνοντας Πνεύμα... Μόνο όσοι εβίωσαν ανάλογες καταστάσεις δύνανται να αντιληφθούν το μέγεθος του αγώνος του και το αίμα τής καρδιάς του, τουτέστιν τα δάκρυα που ως ρυάκες ξεπηδούσαν από τους οφθαλμούς του, ποτίζοντας την ευλογημένη και μαρτυρική ηπειρωτική γη, ένεκεν σωτηρίας τού κόσμου όλου πρωτίστως δε των “εχθρών”!

Και κάτι τώρα για το κεφάλαιο της παραμονής του στην Ιερά Μονή Στομίου, το οποίο μας το εμπιστεύτηκε ο αείμνηστος αδελφός τού Οσίου, Λουκάς Εζνεπίδης, και το οποίο πρώτη φορά γίνεται γνωστό.

“ Ένα πρωινό, ανέβηκα από την Κόνιτσα στο μοναστήρι. Όταν έφθασα, βρήκα έξω από την Μονή και βαδίζοντας προς το δάσος τον αδελφό μου (όσιο Παΐσιο) και τον νεαρό τότε θεολόγο Παναγιώτη Νέλλα. Ο Νέλλας είχε πάει προ ολίγου καιρού για να δοκιμαστεί κοντά στον Γέροντα, ώστε να γίνει μοναχός. Αυτό όμως που είδα όταν έφθασα κοντά, με συγκλόνησε. Και οι δυο τους εντελώς γυμνόποδες, βάδιζαν επάνω στις άγριες πέτρες και στα αγκάθια τού δάσους. Τα πόδια τού νεαρού θεολόγου πληγιασμένα και καταματωμένα. Δεν τόλμησα να τους πω τίποτε. Ο Παναγιώτης με κοίταξε ζωγραφίζοντας στα παγωμένα του χείλη ένα μελαγχολικό χαμόγελο. Όσο δε για τον αδελφό μου (όσιο Παΐσιο); Μου έριξε ένα κοφτερό βλέμμα που δεν μου επέτρεπε όχι να πω ή να σχολιάσω κάτι, αλλά ούτε καν ν' “ανασάνω”!... Μετά από λίγο πήρα το δρόμο τής επιστροφής για την Κόνιτσα. Καθ'

όλη τη διάρκεια της οδοιπορίας ενθυμούμαι πως δάκρυζα από θαυμασμό για την Ορθόδοξη πίστη μας αλλά και τον γνήσιο Μοναχισμό που υπάρχει μέχρι τις ημέρες μας και τον ζούσε ο αυτάδελφός μου...". Φυσικά ο δόκιμος θεολόγος δεν άντεξε στο σκληρό εκείνο πρόγραμμα του Οσίου (ο οποίος ήταν και ο ίδιος νέος ακόμα στην ηλικία) και " μετ' ου πολλάς ημέρας επέστρεψεν οίκαδε ".

Αλλά ήδη τονίσαμε πως είναι τόσα τα περιστατικά που συνδέονται με την όντως μαρτυρική παραμονή τού Οσίου στην περιοχή τού Στομίου, τα οποία είναι αδύνατον να περιληφθούν στην μικρή έκταση ενός κειμένου. Δοθείσης βεβαίως ευκαιρίας, αυτά θα πρέπει να έρθουν στο φώς, αφού μεγάλη ωφέλεια θα λάβουν όλες οι καλοπροαίρετες ψυχές και κυρίως όσοι τιμούν, σέβονται, αγαπούν και ιδίως υπακούουν στις διδαχές τού Οσίου και μιμούνται κατά το δυνατόν τον αυθεντικό τρόπο ζωής του.

Είθε η ευχή του μεγάλου Αγίου των ημερών μας να συνοδεύει πάντας ημάς, ολόκληρο το ταλαίπωρον Έθνος μας, τον κόσμο όλο αλλά και την τάλαινα ελλαδική μας Εκκλησίαν.

Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Mail: ioil.konitsa@gmail.com

Κόνιτσα.

Πηγή: impantokratoros.gr